

عکس: مهدی حسینی، شرق

سادگی و زیبایی، لحنی انتقادی را نیز با خود به همراه دارد. کاکتوس اثر دیمین هرتس نیز توسط یک گالری هنگ‌کنگی به نام مکتب سفید به نمایش گذاشته شد تا به این طریق اعتبار گالری‌های آسیایی هم‌تراز گالری‌های غربی قرار گیرد.

بسیاری از هنرمندان نیز توسط نمایشگاه‌گردانان معتبر آثار خود را

به هنگ‌کنگ فرستادند. از جمله یابویی کوساما هنرمند مفهومی ژاپنی

که در عرض چند دهه اعتباری جهانی کسب کرده با اثری حجیم در

این نمایشگاه حضور دارد.

هنر کوساما پدیده‌ای نادر در جهان هنرهای بصری است که

به درستی نمی‌توان آن را در حوزه نقاشی، مجسمه‌سازی و یا چیدمان

قرار داد. امضای اصلی و هویت آثار او، نقطه‌های متعدد روی سطح اشیای

با مکان‌هاست. برای کوساما تفاوتی ندارد. وی می‌تواند در لحظه‌ای

تصمیم بگیرد و درختی را با نقطه‌های بزرگ و کوچک تبدیل به یک

اثر هنری زیبا کند.

نکته جالب توجه این بازار و همایش بزرگ هنری آسیایی این است

که بازل مرکزی در سوئیس قرار است با توجه به نوع ارایه آثار و عملکرد

گالری‌ها، این نمایشگاه را در سوئیس و پس از آن در میامی برپا کند. اما

در این رویداد بزرگ حضور و نقش هنرمندان آسیایی به‌خصوص شرق

دور و چین اهمیت بیشتری یافته است. این حضور در بخشی شاید

واسته به موقعیت سیاسی و اجتماعی امروز چین و تبدیل شدن آن به

به قطب اقتصادی و سیاسی شرق آسیا باشد. هنرمندان چینی در این

موقعیت از زمان بهترین استفاده را کرده‌اند.

از جمله یانگ فودانگ و یا ای وی وی. البته این دو هنرمند راه‌های

متفاوتی را در مواجهه با رویدادهای سیاسی در پیش گرفته‌اند اما هرگز

ننوانسته‌اند نسبت به سرعت تحولات هزاره سوم کشورشان بی‌اهمیت

باشند. سابقه دراز مدت کشور چین در زمینه فرهنگ و هنر، نوعی

اعتماد به نفس ضامف را برای هنرمندان چینی به ارمغان آورده است

که به راحتی و با خودباوری می‌توانند در تمام عرصه‌های هنری، شرکتی

فعال داشته باشند. هنرمندان و گالری‌های چینی شرکت‌کننده در

نمایشگاه بازل هنگ‌کنگ از گروه هنرمندان جوان چینی هستند که

از طرف فرهنگ و مهم‌ترین گالری‌ها و موزه‌های چین از جمله موزه

هنرهای زیبای پکن شرکت کرده‌اند.

اما پرسشی که برای هر مخاطبی مطرح می‌شود این است که سهم

ایران به عنوان کشوری مهم در عرصه‌های فرهنگی و سیاسی جهان و

به‌خصوص آسیا، در این گردهمایی بزرگ چقدر بوده و در آینده چقدر

خواهد بود. آیا موفقیت‌های محدود در بازارهای منطقه‌ای از جمله

حراجی‌های فصلی، برای گسترش و نمایش هنر معاصر ایران کافی

است؟ یا باید به همین مقدار قناعت کرد؟